

TESS
GERRITSEN

MASUMİYETİN
İÇİN SAVAŞ

—
Polisiye
Gerilim
—

DK

Masumiyetin İçin Savaş

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırac (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Bir Sırrım Var (#12)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Kan Gölü
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümünden Uyanıştır
Proje: Ölümçül Virüs

MASUMİYETİN İÇİN SAVAŞ

Orijinal adı: Presumed Guilty

© 1993, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Özlem Gültekin

Yayına hazırlayan: Işıl Özgüner

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Martı Yayınları, 2012

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Nisan 2021 / ISBN 978-605-09-8239-8

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Masumiyetin İçin Savaş

Tess Gerritsen

Çeviren: Özlem Gültekin

Terrina ve Mike'a,
selamlarımla...

Her zamanki gibi saat onda aradı.

Miranda daha ahizeyi kaldırmadan, arayanın o olduğunu biliyordu. Ayrıca dikkate almaması durumunda telefonun onu çıldırtana kadar çalmaya devam edeceğinin de farkındaydı. Miranda, *yanıtlamam şart değil. Onunla konuşmak zorunda değilim. Ona hiçbir borcum yok, hem de hiç,* diye düşünerek yatak odasını adımladı.

Telefon sustu. Ani sessizlik içinde nefesini tuttu ve bu kez adamın acıyıp merhamet göstereceğini, Miranda'nın ona ne demek istediğini anlayacağını ümit etti.

Yeni gürültü irkilmesine sebep oldu. Her zil sesi, gergin sinirlerine sürtülen bir zımpara kâğıdı gibiydi.

Miranda buna daha fazla dayanamadı. Ahizeyi kaldırırken bile bunun bir hata olduğunun farkındaydı. "Alo?"

Adam, "Seni özledim" dedi. Bu aynı fısıltıydı, eskiden paylaşılmış, hazzı yaşanmış mahremiyetin taşıdığı gizli duygularla doluydu.

Miranda, "Artık beni aramanı istemiyorum" dedi.

"Kendime engel olamıyorum. Tüm gün seni aramak istedim. Miranda, sensiz hayat cehennem gibi."

Miranda'nın gözleri yaşlardan yandı. Gözyaşlarını bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Adam, "Tekrar deneyemez miyiz?" diye yalvardı.

“Hayır Richard.”

“Lütfen. Bu kez farklı olacak.”

“Hiçbir zaman farklı olmayacak.”

“Evet! Olacak...”

“Bu bir hataydı. Hem de en başından beri.”

“Beni hâlâ seviyorsun. Öyle olduğunu biliyorum. Tanrım, Miranda, bunca hafta her gün seni görmek. Sana dokunamamak. Hatta seninle baş başa bile kalamamak...”

“Artık tüm bunlarla boğuşmana gerek kalmayacak Richard. İstifa mektubumu aldın. Bunda ciddiyim.”

Uzun bir sessizlik yaşandı, Miranda'nın dudaklarından dökülen kelimeler adama birer yumruk gibi inivermişti sanki. Miranda bir anda kendini hem coşkulu hem de suçlu hissetti. Kurtulduğu, sonunda kendi başına buyruk olduğu için suçluluk hissi içindeydi.

Richard alçak sesle, “Ona söyledim” dedi. Miranda karşılık vermedi.

Adam, “Beni duydun mu?” diye sordu. “Ona söyledim. Bize dair her şeyi. Ve avukatımı görmeye gittim. Şartları değiştirmeye...”

Miranda yavaşça, “Richard” dedi. “Bu bir şeyi değiştirmez. Evli ol ya da olma, seni görmek istemiyorum.”

“Sadece bir kez daha.”

“Hayır.”

“Oraya geliyorum. Hemen şimdi.”

“Hayır.”

“Beni görmelisin Miranda!”

Miranda, “Hiçbir şey yapmak zorunda değilim!” diye bağırdı.

“On beş dakika içinde orada olacağım.”

Miranda gözlerine inanamayarak ahizeye baktı. Telefon yüzüne kapatılmıştı. Lanet olsun, kapatmıştı ve on beş dakikaya kapısını çalacaktı. Miranda şu son üç haftayı büyük bir cesaretle onunla yan yana çalışıp yüzündeki nazik gülümse-

mevi ve ifadesiz ses tonunu koruyarak geçirmeyi başarmıştı. Ama şimdi adam oraya geliyordu. Miranda'nın kontrol maskesini yüzünden sıyrıp çıkaracak, büyük bir çabayla sürünerek çıkmayı başardığı aynı eski tuzağın içinde tekrar dolanmaya başlayacaklardı.

Miranda gömme dolaba doğru seğırtip bir eşofman üstü kaptı. Oradan çıkmalıydı. Onun kendisini bulamayacağı bir yere gitmeliydi, yalnız kalabileceğı bir yere.

Giriş kapısından dışarı fırladı, verandanın basamaklarından indi ve Willow Sokağı'ndan aşağı hızla, sert adımlarla yürümeye başladı. On buçukta, mahalle çoktan gece için kabuğuna çekilmişti. Önünden geçtiğı pencerelerde lambaların ışıltısını, evlerinin içindeki aile bireylerinin siluetlerini, arada sırada şöminelerdeki alevlerin pırlıltısını gördü. O eski imrenme duygusunu, sevgi dolu bütünün bir parçası olma özlemini, kendi şöminesinin közlerini karıştırma arzusunu içinde hissetti. Aptalca hayaller.

Titredi, kollarını göğsüne kavuşturdu. Hava serindi, Maine'in ağustos ayına uymayan bir havaydı. Artık öfkeliydi; üşüdüğü için, kendi evinden dışarı çıkmak zorunda bırakıldığı için sinirlenmişti. *Ona* öfkeliydi. Ama durmadı, yürümeye devam etti.

Bayview Sokağı'nda sağa, denize doğru döndü.

Sis çöküyordu. Yıldızları perdeledi, yolda kasvetli bir duman gibi süzüldü. Miranda, etrafında girdap gibi dönen sisin içine doğru yürüdü. Yoldan bir patıkaya kıvrıldı, patıkayı bir dizi granit basamak izledi; sisten dolayı kayganlaşmışlardı. Aşağıda ahşap bir bank vardı, sahil taşlarının üzerine yerleştirilmişti. Miranda bu bankı kendisine aitmiş gibi hissededi. Oraya oturdu, bacaklarını göğsüne doğru çekti ve denizin ötesine baktı. Bir yerde, koyda sürüklenen bir duba tıngırdıyordu. Sis içinde bir yük gemisinin yükselip alçalan yeşil ışığını belli belirsiz fark edebildi.

Şimdiye kadar eve gelmiş olmalıydı. Miranda kapıyı ne kadar çalacağını merak etti. Acaba komşusu Bay Lanzo şikâyet edene kadar vurmaya devam edecek miydi? Yoksa pes edip evine, karısına, oğluna ve kızına mı dönecekti?

Mutlu küçük Tremain ailesinin hayalini kafasından silmeye çalışarak yüzünü dizlerine gömdü. Richard'ın çizdiği resim *mutluluk* değildi. Evliliğini *kopma noktasında* olarak tanımlamıştı. Onu Evelyn'den yıllar önce boşanmaktan alıkoyan şey Phillip ile Cassie'ye, çocuklarına beslediği sevgiydi. Artık ikizler on dokuz yaşındaydı, ebeveynlerinin evliliğine ilişkin gerçeği kabullenecek kadar büyümüşlerdi. Richard'ı şu anda boşanmaktan alıkoyan şey karısı Evelyn için duyduğu endişeydi. Kadının uyum sağlamak için zamana ihtiyacı vardı ve eğer Miranda sabırlı davranırsa, Richard'ın onu sevdiği gibi, o da Richard'ı yeterince severse her şey yoluna girecekti.

Oh, evet. Her şey nasıl da yoluna girdi!

Miranda hafifçe güldü. Başını kaldırdı, denizin açıklarına baktı ve tekrar güldü. Bu, isterik değil, rahatlamamanın verdiği bir kahkahaydı. Kendini uzun bir hummadan kurtulmuş, zihni yeniden netleşmiş gibi hissetti. Sis suratında hoş bir duygu yarattı, serin dokunuşu ruhunu silip temizledi. Böyle bir temizlenmeye ne kadar da ihtiyacı vardı! Aylar süren suçluluk duygusu pislik katmanları gibi üst üste yığılmıştı, öyle ki kendisini, gerçek kendisini pislüğün gerisinde güçbela görebildiğini düşünmüştü.

Artık bitmişti. Bu sefer gerçekten, cidden bitmişti.

Denize bakarak gülümsedi. *Ruhum tekrar benim*, diye düşündü. Üzerine aylardır hissetmediği bir soğukkanlılık, bir sükûnet çöktü. Ayağa kalkıp eve doğru yürümeye başladı.

Evinden iki blok ötede duran mavi Peugeot'yu fark etti, Willow ve Spring Sokağı'nın kesiştiği yere park edilmişti. Richard hâlâ onu bekliyor olmalıydı. Miranda siyah deri

döşemesine, koyun derisi koltuk kılıfına bakarak arabanın yanında durakladı, hepsi de çok tanıdıktı. *Suç mahalli*, diye düşündü. *İlk öpücük. Bunun bedelini acı çekerek ödedim. Şimdi sıra onda.* Arabadan ayrılarak azimli bir şekilde evine yöneldi. Verandanın merdivenini tırmandı; giriş kapısı kilitli değildi, bıraktığı gibi duruyordu. İçeride ışıklar hâlâ açıktı. Adam oturma odasında değildi.

Miranda, “Richard?” diye seslendi. Yanıt gelmedi.

Kaynayan kahve kokusu onu mutfığa çekti. Ocağa yeni yerleştirilmiş bir demlik gördü, yarısı dolu bir fincan tezgâhta duruyordu. Mutfak çekmecelerinden teki ardına kadar açık bırakılmıştı. Bunu hızla iteleyip kapattı. *Pekâlâ. Dosdoğru içeri girdin ve burayı evin gibi sahiplendin, öyle değil mi?* Fincanı kaptı ve içindekini eviyeye boşalttı. Kahve eline sıçradı; ılıktı.

Koridor boyunca ilerledi, banyoyu geçti. Işık açıktı, musluktan su akıyordu. Miranda musluğu kapattı. “Bu şekilde içeri girmeye hakkın yok!” diye haykırdı. “Burası benim evim. Polisi arayabilir ve seni buraya izinsiz girdiğin için tutuklatabilirim.”

Yatak odasına doğru döndü. Daha kapıya ulaşmadan ne göreceğini, neyle uğraşmak zorunda kalacağını biliyordu. Mutlaka yatağına çırpıçiplak uzanmış pis pis sırtıyor olmalıydı. Miranda’yı en son böyle karşılamıştı. Bu kez, ister giyinik ister çıplak olsun, Miranda onu dışarı atacaktı. Bu kez Richard çok şaşıracaktı.

Yatak odası karanlıktı. Işığı açtı.

Miranda’nın tahmin ettiği gibi yatağına serilmişti. Kolları iki yana açıktı, bacakları çarşafın altında birbirine dolanmıştı. Ve çıplaktı. Ancak Miranda’nın onun suratında gördüğü şey, sırtıma değildi. Bu dehşet dolu, donuk bir bakıştı, ağzı sessiz bir çığlıkla ardına kadar açılmıştı, gözleri sonsuzlukta ki korkunç bir imgeye bakıyordu. Yatak çarşafının bir köşesi,

kandan sıırıslıklam olmuş, aşıağı sarkmaktaydı. Yere damlayan kırmızı sıvının çıkardığı tıptırta dışında oda sessizdi.

Miranda mide bulantısı üzerine ullanmadan önce oda-ya girip iki adım atmayı başardı. Nefesi daralarak dizlerinin üzerine düştü, ğryordu. Ancak başını kaldırıp bakmayı başardığında yerde, yanında duran Őef bıçağını fark etti. Buna ikinci bir kez bakması gereksizdi. Kabzasını, otuz santimlik elik bıçak ağzını tanıdı, bunun nereden geldiğinin de tam olarak farkındaydı; mutfak çekmecesinden.

Bu, Miranda'nın bıağıydı; üzerinde onun parmak izleri olmalıydı.

Ve Şimdi kan içindeydi.

Chase Tremain aracını gecenin içinden Őafađa doğru sürdü. Tekerleklerin altındaki yolun ritmi, gösterge panelinin ışıkları, radyoda alan yumuşak bir Muzak melodisi, hepsi birlikte bir rüyanın muğlak arka planını andırıyordu; çok kötü bir rüyanın. Tek gerçek, o karanlık otobanda aracını sürerken kafasında kendi kendine tekrarladığı Őeydi.

Richard ld. Richard ld.

Bu kelimeleri kendi kendine yüksek sesle söylediğini duyunca Őařırdı. Arabasının karanlığında çınlayan bu kelimele-
rin tınısı onu trans benzeri halden silkeleyerek çıkardı. Saatine göz attı. Sabahın drdyd. Dört saattir direksiyon sallıyordu. New Hampshire-Maine sınırı ilerideydi. Daha kaç saat gidecekti? Kaç mil vardı? Dışarısı soğuk mu, hava deniz kokuyor mu diye merak etti. Araba duyusal bir mahrumiyet kutusu, ışıldayan yeşil ışıklar ve asansör müziği eşliğinde kendi kendine işleyen bir ıstırap yeri halini almıştı. Radyoyu kapattı.

Richard ld.

Bu kelimeleri tekrar duydu, bunları o telefon görüşmesinin puslu hatırasından çıkarıp zihninde tekrarladı. Evelyn

darbeyi yumuşatma zahmetine katlanmamıştı. Arayanın yengesi olduğunu ancak algılayabilmişti ki kötü haber gelivermişti. Herhangi bir giriş yapmamış, istersen otur türünden bir uyarıda da bulunmamıştı. Evelyn yarı fısıltılı, tanıdık sesiyle sadece gerçekleri aktarmıştı. Ona, *Richard öldü*, demişti. *Öldürüldü. Bir kadın tarafından...*

Ve sonra soluk alıp, *Sana ihtiyacım var Chase*, demişti.

Onun beklemediği kısım buydu. Chase grubun dışından bir yabancı, hiç kimsenin arama zahmetine katlanmadığı Tremain, eyaletten ayrılan, aileyi bırakan kişiydi. Utanç verici geçmişe sahip kardeş. Chase, toplum dışına itilmiş adam. Chase, ailenin yüz karası.

Silkini kendisini tuzağa düşürmekle tehdit eden uyku ağından kurtulmaya çalışırken, *Chase, yorgun*, diye düşündü. Pencereyi açtı, içeri hızla dolan soğuk havayı, çamların ve denizin kokusunu içine çekti. Maine'in kokusunu. Bu, başka hiçbir şeyin yapamayacağı gibi, çocukluk hatıralarının tümünü alıp getirdi. Kumsaldaki kayaların arasında eşeleniyordu, ayak bileklerine kadar yosunlara gömülmüştü. Kova-sında yeni toplanmış midyeler takırdıyordu. Sis düdüğü pus-ların içinde inliyordu. Tüm bunlar tek bir hava esintisiyle, çocukluk yıllarının, güzel günlerin, Richard'ın en cesur, en akıllı, sahip olunabilecek en iyi ağabey olduğunu düşündüğü eski günlerin kokusuyla birlikte gelmişti. Richard'ın gerçek doğasını henüz anlamadığı günlerin.

Öldürüldü. Bir kadın tarafından.

İşte bu kısım Chase'e kesinlikle şaşırtıcı gelmemişti.

O kadının kim olduğunu merak etti. Böylesine akkor halinde bir öfkayı tutuşturan neydi ki kadın Richard'ın göğsüne bıçağı daldırmıştı? Ah, iyi bir tahminde bulunabilirdi. Kötüye giden bir gönül ilişkisi. Yeni bir metres yüzünden yaşanan kıskaklık. Kaçınılmaz terk edilmiş. Ve sonra hırs, kullanıldığı için, yalan söylenildiği için, mantık hissini ya da kişisel

korumayı ezip geçecek türden bir gazap. Chase senaryonun tümünü kafasında canlandırabiliyordu. Hatta kadını bile gözünün önüne getirebiliyordu. Bu da diğerleri gibi, Richard'ın hayatından gelip geçen bir kadındı. Tabii ki çekici olmalıydı. Richard bu kadarında mutlaka ısrarcı olurdu. Ancak bu kadında biraz daha ümitsiz bir şey vardı. Belki kahkahası çok yüksekti ya da gülümseyişi çok otomatikti veya gözlerinin etrafındaki çizgiler yavaştan inişe geçen bir kadını işaret ediyordu. Evet, kadını net bir şekilde görebiliyordu. Bu imge acıma ve tiksintiyle harmanlandı.

Ve hırsıyla. Richard'a karşı hâlâ ne tür bir kızgınlık hisse-derse hissetsin, kardeş oldukları gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi. İkisi de aynı hatıra dizinini paylaşmışlar, gölde aynı akşamlarda tembel tembel yüzmüşler, dalgakıranda gezinmişler, karanlıkta sessiz sessiz gülüşmüşlerdi. Son kavgaları çok ciddiydi, ancak zihninin gerilerinde Chase her zaman bunu hallettiklerini farz etmişti. Her şeyi düzeltmek, tekrar arkadaş olmak için zaman hep vardı.

Evelyn'den şu telefon gelene kadar düşündüğü şey buydu.

Öfkesi kabardı, içini dolunay gelgiti gibi kapladı. Fırsatlar kaçırılmıştı. Birbirlerine, *Benim için önemlisin*, deme şansları yoktu artık. *Ne zamandı, hatırlıyor musun?* deme seçenekleri de. Önünde uzanan yol bulanıklaştı. Gözlerini kırıştırdı ve direksiyona daha sıkı sarıldı.

Sabahın içine doğru sürmeye devam etti.

Saat onda Bass Harbor'a ulaşmıştı. Saat on birde *Jenny B'nin* güvertesindeydi; yüzü rüzgâra dönüktü, feribotun tırabzanlarına sıkı sıkı tutunmuştu. Uzakta, Shepherd Adası sislerin arasında alçak yeşil bir hörgüç gibi yükseldi. *Jenny B'nin* pruvası dalgalarla yukarı kalktı ve Chase o tanıdık bulantının midesinde dolandığını, boğazını ekşittiğini hissetti. *Her zaman deniz tutan ben olurum*, diye düşündü. Denizciler ailesinde, sadece Chase deniz ve gemilerden anlamayan,

ayaklarının altında sağlam toprağı hissetmeyi tercih eden bir kara sakini olmuştı. Yarışma ödülleri her zaman Richard'a gitmişti. Tek direkli küçük yelkenliler, şalupalar, hangi tür olursa olsun, kupayı Richard kazanırdı. Becerilerini tiramolaıyla, kavançoyla, etrafa bağırıp emirler yağdırarak bilediği sular da burasıydı. Büyük yelken aşağı, büyük yelken yukarı. Chase'e göre tüm bunlar saçmalıktan ibaretti. Ve bir de şu insanın keyfini kaçıran mide bulantısı vardı.

Chase tuzlu su kokusunun doldurduğu havadan derin bir nefes aldı, *Jenny B* iskeleye yaklaşırken midesinin yatıştığını hissetti. Arabaya dönerek rampayı tırmanma sırasının gelmesini bekledi. Önünde sekiz araba vardı, her birinin eyalet plakası farklıydı. Massachusetts'in yarısı her yaz kuzeye geliyor gibiydi. Maine eyaletinin lanet olası onca aracın ağırlığı altında inlediğini neredeyse duyabiliyordunuz.

Feribottaki görevli elini sallayarak yaklaşmasını işaret etti. Chase arabayı vitese geçirdi ve rampayı tırmanarak Shepherd Adası'na çıktı.

Etrafın seneler içinde bu kadar az değişmiş olması onu şaşırttı. Sea Sokağı'na bakan eski binalar hâlâ aynıydı: Island Ekmek Fırını, banka, FitzGerald Kafe, eczane, Lappin Deposu. Eskilerinin yerine birkaç yeni isim gelmişti. Vogue Güzellik Salonu artık Gorham Kitabevi olmuştu. Village Hırdavatçısı'nın yerini Country Antikaları ve bir emlakçı almıştı. Turistlerin sebep olduğu değişimler.

Köşeyi döndü, Limerock Sokağı'ndan yukarı çıktı. Solunda, aynı tuğla binada bulunan *Island Herald* duruyordu. İçeride bir şeylerin değişip değişmediğini merak etti. Çok net anımsıyordu, dekoratif tavanlar, yıpranmış masalar, yayıncıların duvarlarda asılı portreleri... Hepsi de Tremain ailesinin üyeleri idi. Babasının eski masasında duran Remington marka daktiloya kadar her şeyi gözünün önüne getirebiliyordu. Tabii ki, Remington'lar kullanımdan kalkalı çok olmuştu. Ar-

tık orada şık ve kişisel olmayan bilgisayarlar duruyor olmalıydı. En azından Richard'ın gazeteyi işletme tarzı böyleydi. Eskiye at, yeniye al.

Bir sonraki Tremain'i getirin.

Chase sürmeye devam etti ve Chestnut Hill'e doğru döndü. Bir kilometre ileride, adanın en yüksek noktasının yakınlarında, Tremain Malikânesi yükseliyordu. Bu bina, Victoria tarzı kuleleri ve gösterişli süslemeleriyle, Chase'e sarı, devasa bir evlilik pastasını anımsatıyordu. Ev son gördüğünden bu yana gri ve beyaza boyanmıştı. Artık daha sıkıcı görünüyordu; sönük, solgun bir güzelliği vardı. Chase eski düğün pastası sarısını buna tercih ederdi.

Arabasını park etti, evrak çantasını bagajdan kaptı ve patikayı tırmanmaya başladı. Daha veranda basamaklarına ulaşmadan kapı açıldı, Evelyn karşısında dikilmiş onu bekliyordu.

"Chase!" diye haykırdı. "Oh, Chase, sonunda geldin. Tanrı'ya şükür buradasın."

Bir anda kendini Chase'in kollarına attı. Chase gayriihtiyari ona sarıldı, kadının vücudunun titrediğini hissetti. Nefesinin sıcaklığı boynuna vuruyordu. İhtiyaç duyduğu kadar bu şekilde sarılmasına izin verdi.

Evelyn sonunda geri çekildi ve başını kaldırıp ona baktı. Parlak yeşil gözleri her zamanki gibi şaşırtıcıydı. Omuzlarına kadar inen bal sarısı saçları arkadan Fransız örgüsüyle toplanmıştı. Yüzü şiş, burnu tıkalı ve kırmızıydı. Bunu makyajla kapatmaya çalışmıştı. Bir tür pembe pudra, burun deliğinin kenarında topraklanmış, maskarası akıp yanağında koyu renkli bir iz bırakmıştı. Chase karşısındakinin o güzel yengesi olduğuna inanmakta zorlandı. Gerçekten yas tutuyor olabilir miydi?

"Geleceğini biliyordum" diye fısıldadı Evelyn.

"Sen arar aramaz yola çıktım."

Miranda Wood evine döndüğünde eski sevgilisi ve patronu Richard'ı yatağında öldürülmüş bulur. Bütün kanıtlar genç kadının aleyhindedir ve suçsuzluğunu ispatlayabilmek için önünde çok az bir zaman vardır.

Yerel bir gazetenin sahibi olan Richard'ın sanılandan fazla düşmanı olduğunu keşfetmek Miranda'yı şaşırtsa da takip edebileceği yepyeni ipuçlarına ulaşır. Araştırması derinleştikçe bu işin düşündüğünden çok daha kapsamlı ve karmaşık olduğunu anlar. Üstelik artık peşinde onu öldürmek isteyen birileri de vardır.

Kendini bir ölüm kalım savaşının içinde bulan Miranda'nın ne pahasına olursa olsun gerçeği ortaya çıkarmaktan başka yolu kalmamıştır.

Uluslararası çok satan romanların yazarı Tess Gerritsen büyük bir ustalikle, tempoyu hiç düşürmeden okurunu sürprizlerle dolu heyecanlı ve romantik bir maceraya çıkarıyor.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Cerrah*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Buz Gibi Soğuk*, *Sessiz Kız*, *Kayıp Kızlar*, *Çırak*, *Günahkâr*, *İkiz Bedenler*, *Bir Sırrım Var*, *Gece Gelen*, *Rehine*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyarıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı* adlı romanları ve *Ucubeler ile İsimless Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Özlem Gültekin

tebliye edilen
KID'ınız
satış fiyatı

₺ 44

ISBN 978-605-09-9239-0

9 786050 982398

Doğan
Kitap